(в імені Фортуни)

Фортуною мене назвали вчені,
А ти мене убивником прозвав,
Та чим таким ім'я твоє знаменне?
Від тебе кращих мій наказ ламав;
Нуждою і товкти каміння слав;
Невже твій стид дає для скарги право?
Ти не один, тому покинь цю справу.
На давні вчинки подивись мої:
Багато смілих вже лягло в землі;
Хто проти них — ти, попихач кухонний?
Нуж, заспокійся, кинь слова свої,
Не ремствуючи, все приймай, Війоне!

З великими змагалась я царями,
В часах, які в минуле відійшли,
Пріяма вбила я з його полками,
Не врятували мури і вали;
І Ганнібал не висмикнувсь, коли
У Картагені смерть його зловила;
І Сціпіона теж я задавила;
Я Цезаря в сенаті продала;
В Єгипті я Помпея досягла;
Язон загинув у морському бездонні;
Вогнем я Рим і римлян рознесла.
Тому без ремства все приймай, Війоне!

А Олександер, той могут з могутів,
Який Плеяд побачити хотів,
Погиб, моєї випивши отрути;
Цар Альфазар уиав серед полків
На прапор свій. Такий мій лютий гнів.
Так я робила і роблю без зміни:

Тут надаремні викрути й причини.
А Голоферн, той балвохвал, як сном
Був зморений, Юдитиним клинком
В шатрі заколотий був, безборонний;
Повис, не втік від мене Абсалом.
Тому без ремства все приймай, Війоне!

Розваж цю мову, Франсуа, мою:
Коли б не Бог, я всіх вас без жалю
На порох стерла б у своїй долоні;
За зло одне — я шестикратно б'ю.
Тому без ремства все приймай, Війоне!